

ה"ת 45822/10/22 - בילאל חיג'אזי, אברהים חיג'אזי, תייסיר חיג'אזי נגד מדינת ישראל - ימ"ר מחוז צפון - הונאה

בית משפט השלום בטבריה

ה"ת 45822-10-22 חיג'אזי ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

**בפני כבוד השופט יריב נבון
המבקשים**

1. בילאל חיג'אזי
2. אברהים חיג'אזי
3. תייסיר חיג'אזי באמצעות עו"ד ג'וליאן חדאד

**נגד
המשיבה**

**מדינת ישראל - ימ"ר מחוז צפון - הונאה באמצעות
רס"ב אייל יצחק**

החלטה

1. לפני בקשה לקבלת העתקי צווים אשר נחתמו ע"י בית המשפט לבקשת המשיבה במהלך החקירה, לרבות צווים לתפיסת רכוש. בנוסף, עותרים המבקשים לשחרור כלל התפוסים ולביטול העיקולים ברישום.

עיקרי טענות המבקשים:

2. המבקשים 2 ו- 3 הינם אחים ובניו של המבקש 3. נטען, כי המבקשים 2 ו- 3 החזיקו בעבר, בבעלות נפרדת, בשתי חברות טקסטיל אשר נסגרו בשנת 2015. בשנת 2016 הקים המבקש 1 את חברת "איי.בי. אלקטרוניקה" (להלן: **החברה**), אשר הייתה בבעלותו ובשליטתו הבלעדית, בה שימש המבקש 2 כמנכ"ל החברה. בסוף שנת 2016 ביקשה החברה להצטרף לתכנית סיוע במסלול קליטת עובדים חדשים של משרד הכלכלה והתעשייה, במסגרתה התחייבה החברה לקלוט עובדים חדשים. משרד הכלכלה אישר לשם כך מתן סיוע לחברה בסכום של עד 9,716,546 ₪.

3. בחודש פברואר 2018, במהלך ביקורת שנערכה במפעלי החברה, התברר כי היא הפסיקה את פעילותה בתחום האלקטרוניקה ותחת זאת עוסקת בייצור טקסטיל. עוד התברר כי חלק מהעובדים הועברו מחברת הטקסטיל של המבקש 3 בניגוד לתנאי התוכנית. נוכח האמור, מצא המבקר שחל איסור על חברה זו, הקשורה לחברת המקור, לקלוט עובדים. בהמשך לאמור, במהלך שנת 2020 נפתחה חקירה משטרתית בחשד לביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה, רישום כוזב במשרדי תאגיד והלבנת הון, במסגרתה ניתנו, בין היתר, צווים שונים לתפיסת רכוש.

4. בבקשתם, עותרים המבקשים להורות למשיבה להעביר לידיהם את המסמכים הבאים:

- א. העתק מכל צו לאיסור דיספוזיציה הנוגע לרכוש השייך להם;
- ב. העתק מכל צו חיפוש ו/או תפיסת רכוש מכל סוג לרבות רכבים על דרך עיקול ברישום;
- ג. העתק מכל הבקשות שהוגשו למתן צווים נגד המבקשים במסגרת החקירה;
- ד. רשימה מפורטת של הרכוש שנתפס ביחס לכל מבקש;
- ה. תיעוד לביצוע כלל הצווים שניתנו בעניין המבקשים;
- ו. כל דוח המתייחס לרכוש המבקשים או לבני משפחת המבקשים, שהוצא במסגרת החקירה ובוצע על ידי המשיבה או כל יחידה אחרת;
- ז. כל אסמכתא מקצועית, לרבות חוות דעת בעניין הערכת שווי הרכוש שנתפס או זה אשר הוטלה עליו מגבלה מכל סוג.

5. עוד נטען כי הליך תפיסת הרכוש, עיקולו והקפאתו, פוגע פגיעה קשה בזכות הקניין של המבקשים. לשיטתם, זכותם לעיין ברשימת הרכוש שנתפס על מנת שלא תבוצענה פעולות שונות ברכוש זה, וכן לעיין ביתר הצווים מכוחם נתפס הרכוש כדי לבחון את תוקפם המשפטי. בהקשר זה, הפנו המבקשים להוראות סעיף 28 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: **פסד"פ**) המחייב את המשטרה למסור לידי תופס מקום את רשימת החפצים שנתפסו במהלך החיפוש.

6. בנוסף לאמור, עותרים המבקשים להורות למשיבה לבטל את כלל ההגבלות אשר הוטלו על כל נכסי הנדל"ן שנתפסו, וזאת בהתאם להוראות סעיף 35 לפסד"פ, כמפורט להלן:

- גוש 18001 חלקה 127, תת חלקה 5 - דירת מגורים בעכו שנמכרה בשנת 2021;
- גוש 18573 חלקה 6, נמכרה בשנת 2018 ;
- גוש 18565 חלקה 3, נמכרה בשנת 2007;
- גוש 18591 חלקה 40, נמכרה בשנת 2013.

7. לטענתם, מדובר ברכוש שהושג במסגרתן של עסקאות שדווחו כדין ושולמו בגין המסים, אך טרם הועברה הבעלות על שם הרוכשים. המבקשים טענו כי חלפו מעל ל - 6 חודשים מיום תפיסת הרכוש על ידי המשיבה. מאחר שלא הוגשה בקשה להארכת משך התפיסה ולא הוגש כתב אישום, המשיבה מחזיקה ברכוש שלא כדין וללא סמכות.

עיקרי תגובת המשיבה:

8. המשיבה התנגדה לבקשה למסירת חומרי חקירה, לרבות צווים שונים שהוצאו במהלך החקירה, לעיון המבקשים ובא כוחם. לטענת המשיבה, נגד המבקשים מתנהלת חקירה רחבת היקף בחשד לביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, זיוף והלבנת הון במסגרתה נחקרו מעורבים רבים. בשל החשד האמור, ובעיקר זה הנוגע לחשד לעבירות של הלבנת הון בסכומים גבוהים, נתפס רכוש לצורך חילוט עתידי. המשיבה טענה כי החקירה בעיצומה ולכן אין מקום לבטל את ההגבלות שהוטלו על הנכסים. בהקשר לדרישה לעיון במסמכים שנאספו במסגרת החקירה, הפנתה המשיבה לאמור בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: **"חסד"פ**), לפיו לנאשם וסנגורו זכות לעיון ולהעתיק את חומר הראיות רק לאחר הגשת כתב האישום. בשלב זה, בשעה שהחקירה טרם הסתיימה ונדרשות פעולות חקירה נוספות, אין להעביר לידי המבקשים חומר חקירה כלשהו. על אף האמור, הסכימה המשיבה להעביר לעיון המבקשים את רשימת הרכוש שנתפס על ידה בהתאם להוראות סעיפים 28 ו-29 לפסד"פ, ובהקשר לרכוש התפוס, אשר למעשה אינו תפוס פיזית אלא הוטלו עליו עיקולים ברישום בלבד, הבהירה המשיבה כי בכוונתה לבקש חילוטו בתום ההליך המשפטי.

תיאור ההליך בבית המשפט ומחוצה לו ותיחום המחלוקות שנותרו בין הצדדים:

9. בדיון שהתקיים ביום 29.11.22, חזרו ב"כ הצדדים על עיקרי טענותיהם. לאור הסכמת ב"כ המשיבה במעמד הדיון האמור לבטל את איסור הדיספוזיציה על כלי הרכב של המבקשים, התייתרה הבקשה בהקשר זה. בנוסף לנוכח הסכמת המשיבה שניתנה ביום 3.11.22 להעביר לעיון המבקשים את רשימת הרכוש שנתפס במהלך החקירה, התייתר אף הדיון בעניין זה.

10. בהמשך לדיון האמור, הוגשה מטעם המבקשים הודעה נוספת במסגרתה ביקשו להבהיר כי הם אינם עותרים לקבל לעיונם חומרי חקירה אלא אך את העתק הצווים שניתנו במהלך החקירה, כמתחייב על פי הוראת סעיף 28 לפסד"פ ופסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 4526/18 **שאול אלוביץ ואח' נ' מדינת ישראל** (5.8.18). לטענתם, עסקין בצווים שבוצעו זה מכבר ולכן אין ביכולתם של המבקשים לפעול לשיבושם או להעלמת רכוש.

11. בהודעתה בכתב מיום 8.12.22, הודיעה המשיבה כי היא מסכימה להסיר את צווי ההקפאה על נכסי הנדל"ן הבאים:

א. גוש 18565 חלקה 3;

ב. גוש 18573 חלקה 6;

ג. גוש 18591 חלקה 40;

ד. גוש 18001 חלקה 127 תת חלקה 5.

בהתאם להסכמת המשיבה, בהחלטתי מיום 5.1.23 הוריתי על ביטול צווי ההקפאה על הרכוש אותו פירטה המשיבה בהודעתה. בנוסף, עדכנה המשיבה שהוטל צו מניעה על גוש 18566 חלקה 17, וזאת לאור משכנתא הקיימת על מקרקעין על שמו של המבקש מס' 3 - תייסיר חג'אזי.

12. לנוכח עמדת המשיבה והסכמתה להסיר את הצווים על מרבית נכסי הנדל"ן, כאמור, הוריתי למבקשים להודיע עמדתם בעקבות הסכמה זו של המשיבה. דא עקא, על אף האמור, הודיעו המבקשים כי הם עומדים על דרישתם לקבלת העתק מכלל הבקשות והצווים שניתנו במסגרת החקירה, וכן על דרשתם להסיר את כלל ההגבלות ולהחזיר את הרכוש התפוס למבקשים. המבקשים טענו כי עדיין נותר ברשות המשיבה נדל"ן אשר אין לגביו כל הערכת שווי שנערכה על ידי גורם מקצועי. לנוכח האמור, סבורים המבקשים כי המשיבה מחזיקה ברשותה, שלא כדין, ברכוש אשר שוויו עולה על היקף ושווי הסכומים אשר לטענת המשיבה קיבלו המבקשים שלא כדין במסגרת פרשייה זו. מאחר שלשיטתם עסקינן בתפיסה לא מידתית של רכוש ביחס לשווי העבירות, אשר המשיבה לא הגישה בקשה להארכת תוקף התפיסה ומחזיקה ברכוש שלא כדין, עותרים המבקשים לקבל את הבקשה ולהורות על ביטול התפיסה והשבת הרכוש.

דין והכרעה:

13. ככלל, הפגיעה המרכזית בזכויות אדם במקרה של תפיסת חפץ הינה פגיעה קניינית, הנגרמת לבעלים של החפץ כתוצאה מתפיסתו. ראו לעניין זה בש"פ 7751/97 חג'אזי נ' מדינת ישראל (מיום 8.1.98) בו נקבע:

"תפיסה בפועל של הרכוש היא האמצעי הדרסטי ביותר להשגת התכלית של האפשרות לחלט בעתיד... הפגיעה ברכושו של אדם על ידי נטילתו ממנו, על מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד היא פגיעה ברכושו וקניינו ולפיכך יש לנקוט אותה רק כאמצעי אחרון ובהיעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית. כך יש לעשות בהשראת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על פי עיקרון המידתיות המקובל עלינו.."

14. באשר לדרישת המבקשים לקבלת העתקי הצווים שניתנו במהלך החקירה, לא מצאתי לדרישה זו כל בסיס חוקי. עסקינן בתפיסה והחזקה בתפוסים בשלב החקירה, זאת טרם הגשת כתב אישום. סעיף 74 לחסד"פ שכותרתו עיון בראיות התביעה, מתייחס לזכות העיון של ההגנה וקובע באופן ברור וחד משמעי כי זכות זו קיימת

אך לאחר הגשת כתב האישום. כנהוג במקומותינו, לכול כלל ישנם חריגים בהם ניתן למסור לעיון החשוד ובא כוחו חומרי חקירה טרם הגשת כתב אישום, אך הללו מקרים יוצאים מן הכלל המעידים על הכלל. התרת הרסן, דהיינו מתן אפשרות לחשוד וסנגורו לעיין בחומרי חקירה כשזו טרם מוצתה וייתכנו פעולות ובדיקות נוספת שעל היחידה החוקרת לבצע עד לגיבושן של הראיות, עלולה ללא ספק לשבש את החקירה ובמקרים רבים אף לסכלה לחלוטין.

15. בהקשר לשלב בו אנו מצויים, דהיינו דרישה לעיון במסמכים, צווים או ראיות אחרות אשר נאספו הן בחקירה והן במסגרת הליכי תפיסה ורישום הגבלות על רכוש תפוס, ראו האמור בבש"פ 5605/21 **חמד שתיווי נ' מדינת ישראל**:

"ובכלל, עיון במסמכים במעמד צד אחד במסגרת הליכי חיפוש ותפיסה הוא פרקטיקה מקובלת בבתי המשפט מזה שנים רבות, ופרקטיקה זו זכתה לגושפנקא שיפוטית בכל הערכאות (ראו בש"פ 6772/19 מורחן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (22.10.2019) (השופט ע' פוגלמן); ע"ח (מחוזי מר') 720-08-17 בן מרגי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.8.2017) (השופט ע' קובו); הת (שלום אש') 20829-07-20 מדינת ישראל ימ"ר לכיש נ' אברג'יל [פורסם בנבו] (26.8.2020) (השופט נ' חקלאי)"

16. בבואו לדון בבקשות כגון אלו, בית המשפט נדרש לערוך איזון בין האינטרסים השונים המונחים על הכף. מחד האינטרס של החשוד להליך הוגן, מאידך האינטרס של התביעה להשלים את החקירה ללא כל הפרעות, וכל עוד טרם הושלמו פעולות החקירה הנוגעות לאותו חפץ ראיתי. בבש"פ 7995/05 **להב נ' מדינת ישראל** (10.10.05) נפסק, כי על בית המשפט לבחון אם אמנם קיימת פגיעה בזכותו של חשוד או נאשם למשפט הוגן ומנגד, מה מידת הפגיעה באינטרסים ובזכויות של צדדים אחרים הראויים להגנה. אמת המידה המרכזית לבחינה זו תהא חשיבות החומר שחשיפתו מתבקשת להגנת הנאשם. הדרישה לחשוף חומרי חקירה, אף אם עסקינן אך בצווים שניתנו במהלכה (למעט החריגים הקבועים בחוק עליהם אעמוד בהמשך), הינה דרישה שאינה מתיישבת עם תכליות החקירה, מעניקה לחשוד זכות שאינה מוקנית לו בשלב זה, ועלולה לשבש משמעותית את החקירה. בנוגע לדרישה דומה להרחבת חובת גילוי חומרי חקירה, ראו האמור בבש"פ 2886/16 **גורבאן נ' מדינת ישראל** (מיום 11.5.16):

"יש לזכור כי להרחבה לא מבוקרת של חובת הגילוי יש מחיר, וכי אל מול האינטרס המובן של נאשם לקיומה של חובת גילוי רחבה עשויים לעמוד אינטרסים אחרים נוגדים, כגון שיבוש חקירות, פגיעה במקורות מודיעיניים, הגנת כבוד האדם והפרטיות של עדים והגנה על זכויותיהם של מתלוננים וצדדים שלישיים [...]. בנוסף, קיים גם האינטרס הציבורי בהגנה על יציבות ההליך הפלילי".

17. יש להוסיף ולהדגיש כי חזקה היא שהיחידה החוקרת נוהגת בהגינות ביישום החובות המוטלות עליה על פי חוק בהקשר זה, ונמנעת מפגיעה לא מידתית בחשודים. חזקה זו אמנם ניתנת לסתירה, אך לשם כך על ההגנה להצביע על תשתית עובדתית המבססת לכאורה חשד זה. עוד יודגש כי זכות העיון נועדה לסייע לנאשם לקדם

את הגנתו בשלב שלאחר הגשת כתב האישום, ולא כלי אשר מטרתו לאפשר לו לאתר ראיות עוד בשלבי החקירה (ראו מ"ת 8713-01-09 **סעדי נ' מדינת ישראל** (03.7.09)).

18. לסיכום סוגיה זו, מקובלת עלי עמדת המשיבה לפיה בשלב הראשוני בו מוצאים הצווים, קרי שלב החקירה, אין מקום לחשוף את תוכן הבקשה להוצאת הצו בפני חשוד או להעביר לו העתקי צווים, כדרישת המבקשים. הבקשה המוגשת לבית המשפט כוללת לא אחת נספח סודי ופרטים שונים מתוך תיק החקירה. חשיפת פרטים אלו עלולה לגרום לנזק כבד לחקירה מתנהלת והטעמים לכך ברורים. אכן, ישנו אינטרס ציבורי ראשון במעלה לאפשר לחשוד להתגונן ולתקוף את הנימוקים וחומרי החקירה שהובילו להוצאת הצו בעניינו. עם זאת קיים אינטרס ציבורי נוגד והוא מתן אפשרות לרשויות החקירה לקיים חקירה ולהגיע לחקר האמת מבלי שיהיו שיבושים כלשהם ומבלי לחשוף בפני החשודים חומרי חקירה בטרם עת. המחוקק היה ער למתח זה בין האינטרסים המתנגשים וקבע כי זכות העיון הינה לאחר הגשת כתב האישום כאמור בסעיף 74 לחסד"פ, ולכן לא ברור לי על מה מבוססת בקשת המבקשים בהקשר זה.

19. לפיכך, לא מצאתי מקום לקבל את עתירת המבקשים ולהעביר לידם את הבקשות והצווים שהוצאו, למעט הצו לתפיסת הרכוש ורשימת התפוסים אשר ממילא המשיבה אינה חולקת על זכות זו של המבקשים והוראות הפסד"פ קובעות במפורש כי העתק מהם יועברו לעיון החשוד בסמוך לאחר ביצועם כחריג לכלל בדבר עיון בחומרי החקירה בשלב זה. בהקשר לדרישת המבקשים לקבלת חומרי חקירה נוספים, דהיינו את יתר הצווים שנחתמו במהלך החקירה, הפנה ב"כ המבקשים להתכתבויות שנערכו בינו לבין יחידות חקירה שונות וזאת, לשיטתו, כדי ללמדנו כי הועברו לעיונו צווים מתיקים המצויים בשלבי חקירה. עיינתי בהתכתבויות הללו ולא מצאתי בהן תימוכין לטענה זו. מאותן התכתבויות כלל לא ניתן ללמוד באיזה שלב מצויים אותם תיקים והאם הוגשו כתב אישום אם לאו.

20. עסקינן במקרה דנן בפרשייה מורכבת ומסועפת הנוגעת למרמה, זיוף והלבנת הון בהיקף נרחב. עיינתי בחומרי חקירה ובסיכום שנערך על ידי המשיבה, והתרשמתי כי קיימת תשתית ראייתית מספקת הן לתפיסת הרכוש ואף להמשך ההחזקה בהם, עד להכרעה האם יוגש כתב אישום. עסקינן בחשד ממשי לפיו המבקשים קיבלו במרמה כ - 17.5 מיליון ₪ ממשרד הכלכלה כמענקים אשר נועדו לסייע ולעודד קליטת עובדים אשר שיעור השתתפותם בשוק העבודה נמוך (חרדים, ערבים ועובדים עם מוגבלויות שונות) ולאחר שקיבלו את המענקים פתחו המבקשים חברה חדשה ודיווחו דיווחים כוזבים על שכרם של אותם עובדים וזאת על מנת לקבל כספים במרמה. בביקורת שנערכה במפעל האמור, התברר כי שכרם של אותם עובדים נמוך לאין ערוך מכפי שדווח על ידי המבקשים למשרד הכלכלה, וזאת על מנת לקבל כספים ומענקים במרמה ושלא כדין. במהלך החקירה, מסרו המבקשים גרסה אשר רובה ככולה הופרכה, בין היתר בנוגע לכספים שהתקבלו ומקורות המימון של החברה. במהלך החקירה התברר כי למבקשים נכסי נדל"ן רבים וכלי רכב יוקרתיים, נכסים אשר נתפסו והוטלו עליהם הגבלות שונות.

21. לא מצאתי ממש בטענת המבקשים לפיה הרכוש שנתפס על ידי המשיבה הינו בהיקף העולה על היקף העבירה. עסקינן בחשד לביצוען של עבירות בהיקף רב של עשרות מיליוני ₪, כאשר היקף המרמה בשלב זה

ספק אם הובהר עד תום. המבקשים צירפו לבקשתם הערכות שמאי שונות אשר בשלב זה לא ניתן לבסס עליהן ממצאים ברורים, ואף הן מחייבות בדיקה של המשיבה.

22. יוזכר, כי עסקינן בבקשה ב"גלגול שני". הבקשה המקורית נמחקה לבקשת המבקשים עצמם. בטרם נמחקה, הציעו המבקשים להותיר נכס נדל"ן אחד ברשימת התפוסים, וכן הסכימו כי תישארנה עליו ההגבלות שהוטלו על ידי בית המשפט ואילו בנוגע ליתר נכסי הנדל"ן תבוטלנה ההגבלות. דא עקא, מבדיקה שערכה המשיבה בנוגע לנכס האמור התברר כי מוטלות עליו הגבלות אחרות, דהיינו משכנתא ושעבוד לטובת אחר, ולכן ממילא לא תוכל המשיבה להיפרע מנכס זה או לחלטו בבוא היום. הימנעות המבקשים לחשוף את מלוא הנתונים בנוגע לנכס המוצע, כאשר סביר להניח כי ההגבלות הקיימות עליו היו ידועות להם היטב, בצירוף עבירות המרמה החמורות הנחקרות בפרשייה זו, מעמידה בספק את כנות טענותיהם בכלל, ובהקשר זה בפרט. בשל כך, אף להערכות שווי הנכסים המצורפות לבקשתם יש להתייחס בזהירות, ולכול הפחות לאפשר למשיבה לבדוק אותן בצורה יסודית.

23. סבורני כי עמדתה של המשיבה אשר נאותה להסיר את ההגבלות על מרבית הרכוש התפוס, הינה עמדה הגונה, מידתית וראויה, וממילא מותרת ברשותה באופן מידתי רכוש התפוס אף הוא ברישום בלבד, כרכוש בר חילוט בבוא העת.

24. טענה נוספת שהועלתה על ידי המבקשים הינה כי יש לבטל את ההגבלות ולהחזיר את הרכוש, זאת מאחר שהמשיבה כלל לא ביקשה להאריך את תוקף הצו וכתוצאה מכך היא מחזיקה ברכוש שלא כדין. אין חולק כי היה על המשיבה להגיש בקשה להארכת תקופת ההחזקה בתפוסים משלא הוגש כתב אישום בתוך 180 יום, בהתאם להוראת סעיף 35 לפסד"פ. בהקשר זה, במעמד הדיון שהתקיים ביום 29.11.22, טען ב"כ המשיבה כי אכן לא הוגשה בקשה להארכת תוקף ההחזקה בתפוסים, זאת בהסתמך על חוות דעת וייעוץ משפטי שניתן ליחידה החוקרת. עוד הוסיף כי תיק החקירה הועבר לעיון הפרקליטות לשם החלטה האם להגיש כתב אישום.

25. לבית המשפט סמכות להאריך את מועד ההחזקה בתפוסים אף לאחר שתמו 180 הימים הקבועים בפסד"פ אף אם הבקשה הוגשה באיחור, ובמקרים חריגים יותר אף אם לא הוגשה בקשה כלל וזו מתבקשת רק לאחר שמוגשת בקשת להחזרת התפוס. ראו - בש"פ 4971/08 וייסמן נ' מדינת ישראל (מיום 28.10.08), בו נקבע:

"מובן הוא כי דרך המלך היא כי על המשיבה לפנות במסגרת המועד הנתון בבקשה להארכת מועד ההחזקה בחפצים התפוסים. מחדלה של המשיבה לפעול כן הינו שיקול שיש לקחתו בחשבון עת מגישה היא את הבקשה באיחור. עם זאת, אין בכך בכדי לשלול את סמכותו של בית המשפט להיעתר לבקשה להאריך את ההחזקה אף אם הוגשה הבקשה לאחר חלוף המועד."

ראו בהקשר זה אף את דברי בית המשפט העליון בבש"פ 998/05 פפיסמדוב נ' מדינת ישראל (מיום 20.3.05):

"כבר נאמר, כי פורמליות אינה חזות הכל ויש להידרש למהות (בש"פ 4756/03 סלים נ' מדינת

ישראל (טרם פורסם) [פורסם בנבו] (השופט ביניש), אך את המהות יש לבדוק בכל מקרה היטב, ובוודאי כשבפלילים ובזכויות חוקתיות עסקינן. מאידך גיסא, אין מקום לויתור על אינטרס ציבורי אך בשל מחדל הרשויות (בש"פ 608/85 מדינת ישראל נ' לינזר, פ"ד לט(2) 783, 784 (השופט - כתארו אז - ברק)). אכן, רשאי בית המשפט להאריך את מועד ששת החודשים אף בדיעבד, ורשאי הוא שלא לעשות כן, הכל לפי נסיבות המקרה."

26. מדובר בהתנהלות שגויה של המשיבה אך אין בה כדי להוביל בהכרח להחזרת התפוסים לידי המבקשים, ודאי שלא בעיתוי זה בו החקירה הסתיימה והתיק הועבר לעיון והכרעת הפרקליטות (בכפוף לכך שלא תינתנה השלמות חקירה נוספות ע"י הפרקליט המלווה). סבורני כי הסעד המבוקש במקרה דנן בגין מחדלה של המשיבה (אשר הסתמכה, כאמור, על עצה משפטית שגויה) אינו ביטול הצווים והשבת התפוסים כולם למבקשים. סבורני כי לדרישת המידתיות עליה עמד ב"כ המבקשים בבקשתו ניתן מענה הולם במסגרת ההסכמות שניתנו על ידי המשיבה במהלך ההליך להסרת ההגבלות על חלק ניכר מהתפוסים (נכסי נדל"ן וכלי רכב). מעבר לכך, קבלת בקשה זו בנוגע ליתר התפוסים אך בשל מחדלה של המשיבה להגיש בקשת אורכה במועד, אף זאת אך בשל הסתמכותה על חוות דעת משפטית שגויה, תהא בלתי מידתית ועלולה היא לסכל את המאמצים הרבים שהושקעו במהלך חקירה מורכבת זו לאיסוף הראיות וכן את האפשרות לחילוט עתידי של הרכוש.

27. עם זאת, משך הזמן בו מחזיקה המשיבה בתפוסים בלא שהוגש כתב אישום מחייב במקרה דנן, הגבלת פרק הזמן שבו יוחזקו התפוסים עד להכרעה באם יוגש כתב אישום אם לאו. נוכח האמור, אני מורה כי ההחזקה בתפוסים **תהא למשך 3 חודשים מהיום**. במהלך תקופה זו ראוי כי תיבחן לעומקה טענת המבקשים לפיה שווי הרכוש שנותר עולה על שווי העבירות ותודיע ממצאי בדיקתה לב"כ המבקשים.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשפ"ג, 07 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.